

УДК 347

DOI 10.33244/2617-4154.3(20).2025.171-179

Т. Й. Білоус,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права та процесу,
Державний податковий університет
email: tanyshabilous@gmail.com

ORCID 0000-0003-1255-5129;**І. Ю. Франко,**

здобувач вищої освіти,
Державний податковий університет
email: irynafranko042@gmail.com

ORCID 0009-0000-6567-2025

МЕХАНІЗМ ЗАХИСТУ ПРАВА НА ЕКОЛОГІЧНУ ІНФОРМАЦІЮ

У статті розглянуто одне із ключових прав людини – право на екологічну інформацію як складову права на знання, гарантованого Конституцією України. Проаналізовано правову природу екологічної інформації на національному та міжнародному рівнях, звертаючи увагу на неузгодженість термінології в чинному законодавстві. Особливу увагу приділено етимології поняття «екологічна інформація», її нормативному визначенню, структурним компонентам і значенню для формування екологічної свідомості громадян. У статті доводиться потреба в уніфікації термінології через закріплення єдиного поняття – «екологічна інформація» в законодавстві України відповідно до міжнародних стандартів, зокрема положень Орхуської конвенції та Директиви 2003/4/ЄС. Зроблено висновок про доцільність подальшого гармонізаційного процесу й розроблення чіткої законодавчої моделі доступу до екологічної інформації.

Ключові слова: екологічна інформація, доступ до інформації, право на знання, Орхуська конвенція, довкілля, інформаційне право, екологічна безпека, правове регулювання.

Постановка проблеми. Однією з актуальних проблем сучасного правового поля є забезпечення конституційного права на знання, зокрема доступу до екологічної інформації. Незважаючи на наявність значної кількості нормативно-правових актів, термінологія у сфері екологічної інформації залишається невпорядкованою, що призводить до неоднозначного трактування й ускладнює реалізацію прав громадян. Національне законодавство вживає ряд різних термінів, як-от «екологічна інформація», «інформація про стан довкілля», «інформація про навколишнє природне середовище», що створює юридичну невизначеність. В умовах інтеграції України до європейського правового простору важливим завданням є гармонізація термінів і норм, які регулюють право на доступ до екологічної інформації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Актуальність цього питання зацікавило й воно стало предметом досліджень таких науковців, як В. І. Андрейцев, А. П. Гетьман, Г. І. Балюк, В. І. Гордєєв, Н. Р. Кобецька, І. І. Каракаш, В. В. Костицький, В. І. Кутузов, С. М. Кравченко, М. В. Краснова, А. А. Попов, Н. Р. Малишева, Е. В. Позняк, Ю. С. Шемшученко, І. В. Сухан, М. В. Шульга, Є. Д. Лук'янчикова та інші.

Метою статті є дослідження, проведення аналізу й визначення механізмів захисту права на доступ до екологічної інформації з метою виявлення основних проблем його застосування. Це дасть змогу знайти способи усунення проблем та їх удосконалення.

Виклад основного матеріалу. Одним із нагальних питань є забезпечення права на знання як основне конституційне право. Стаття 34 Конституції України гарантує, що кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати та поширювати інформацію усно, письмово чи іншим способом. Незважаючи на те, що в цій галузі існує значна кількість наукової літератури, а тема забезпечення доступу людини до екологічної інформації все ще залишається невирішеною.

Основним питанням є визначення терміна «екологічна інформація» та формування базового методу розуміння цієї категорії. Важливо також встановити роль і характеристики екологічної інформації. Оскільки для отримання екологічної інформації потрібно провести детальні дослідження, аналіз і дослідження правової бази прав людини (тобто правової природи закону та законодавства в цій галузі), пропонуємо рекомендаційно розглянути «екологічну інформацію».

На національному рівні правовий режим екологічної інформації визначається Конституцією України, законами України «Про охорону навколишнього природного середовища», «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації», «Про звернення громадян», а також іншими законами та підзаконними актами.

Одним з основних питань права на отримання екологічної інформації є термінологія та зміст категорії «екологічна інформація».

Вивчаючи правову систему екологічної інформації, перше, на що потрібно звернути увагу, це те, що в правовому полі існує суперечність у визначенні цієї категорії. Чинне законодавство України використовує кілька термінів для представлення цієї категорії, тобто різні нормативні акти містять різні поняття та діють у таких категоріях, як «екологічна інформація», «інформація про екологічні умови» та «інформація про стан навколишнього середовища» тощо. Рекомендацією є можливість дослідити етимологію та значення цієї категорії. По-перше, розглянемо поняття інформації. Термін «інформація» походить від латинського «informatio», що означає «інтерпретація», вперше застосовується лише в ЗМІ, і то в ширшому значенні [1].

Інформація – це абстрактне поняття, яке має різне значення залежно від контексту. Виклад фактів, подій; пояснення; подання, концепції; знайомства, освіта тощо [1].

Відповідно до статті 1 Закону України «Про інформацію», згідно із законодавством України, визначається будь-яка інформація та/або дані, які можна зберігати на фізичному носії або відобразити в електронному вигляді. Тому визначаємо інформацію як певну інформацію, факти, дані, знання, досвід, пов'язаний із предметом передачі та прийому такої інформації, і можемо копіювати її на фізичному носії. Важливою особливістю є

здатність сприймати інформацію логічно та інтуїтивно. Наприклад, інформація про конкретні екологічні небезпеки або загрози, які людина може сприймати на інстинктивному рівні, без конкретних фактів. У цьому випадку важливо, щоб для отримання достовірної екологічної інформації не було потреби вказувати причину запиту такої інформації.

У законодавстві та науковій літературі використовують найчастіше терміни «екологічна інформація», «інформація про довкілля», «інформація про стан навколишнього природного середовища».

У ст. 50 Конституції України зазначається, що кожен має право на безпечне для життя й здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди. Кожному гарантується право вільного доступу до інформації про стан довкілля, про якість харчових продуктів і предметів побуту, а також право на її поширення. Така інформація ніким не може бути засекречена.

У національному законодавстві України термінологія, пов'язана з інформацією про довкілля, використовується неоднорідно. Так, у частині другій статті 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» згадується поняття «інформація про стан довкілля». Водночас у Законі України «Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року» застосовується термін «екологічна інформація». Схожу термінологічну варіативність демонструє й Закон України «Про інформацію», в якому статті 10 та 13 містять формулювання «інформація про стан довкілля (екологічна інформація)». У Законі України «Про охорону навколишнього природного середовища», зокрема в пункті «е» статті 9, передбачено право громадян на вільний доступ до інформації щодо стану навколишнього природного середовища, а також на її отримання, використання, поширення й зберігання, крім випадків, визначених Законом. Отже, спостерігається розмитість у визначенні поняття «екологічна інформація» та його змісту. З огляду на існуючі відмінності між національними актами та Орхуською конвенцією доцільним є орієнтування на термінологію, запропоновану в Конвенції. Це пояснюється тим, що, згідно з Конституцією України, міжнародні договори, ратифіковані Верховною Радою України, мають переважну силу над національним законодавством у разі колізій.

Термін «довкілля» походить від слова «оточуюче» й трактується як середовище, яке оточує людину. Це поняття охоплює як природні компоненти, так і елементи техногенного, побутового та соціального характеру. У контексті екологічних правовідносин довкілля часто розглядають як сукупність природних та соціально-природних умов і процесів, ототожнюючи його з поняттям природного середовища. У таких випадках терміни «довкілля» та «природне середовище» можуть вважатися тотожними [1].

Водночас у сучасному дискурсі частіше застосовується поняття «екологічна інформація». Сам термін «екологія» має грецьке походження: «oikos» означає «дім» або «оселя», а «logos» – «слово», «наука», «вчення». Існує багато трактувань цієї науки, однак найпоширенішим є таке: екологія – це інтегративна біологічна дисципліна, яка досліджує взаємозв'язки між живими організмами та середовищем їхнього існування [1]. Якщо екологію розглядати як науку про взаємодію живої та неживої природи, то логічним виглядає ототожнення понять «екологічна інформація» та «інформація про навколишнє природне середовище» або «інформація про довкілля».

Ймовірно, саме таким методом і рухалися законодавці. Наприклад, у Законі України «Про інформацію» фігурує визначення «екологічна інформація» як відомості про стан навколишнього середовища. Аналогічне розуміння відображено в Законі України «Про охорону навколишнього природного середовища», де цей термін також трактується як інформація про екологічний стан. Важливо зазначити, що навіть на офіційному сайті Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України вживаються обидва варіанти формулювань – «екологічна інформація» та «інформація про навколишнє середовище». Наприклад, Директива 2003/4/ЄС від 28 січня 2003 року перекладається по-різному: як «Про доступ громадськості до екологічної інформації» або ж як «Про доступ громадськості до інформації про навколишнє середовище». Це свідчить про відсутність єдності в підходах та відкриває простір для подальшого обговорення й уточнення правового тлумачення зазначених категорій.

На думку В. І. Кутузова та А. А. Попова, екологічну інформацію можна класифікувати на декілька типів, кожен із яких підпорядковується різним правовим режимам. У науковій літературі поряд із терміном «екологічна інформація» іноді вживається також поняття «екологічно значима інформація». Зазвичай його використовують у контексті реалізації конституційного права громадян на отримання достовірних відомостей про стан довкілля. Проте зазначені автори вказують, що долучення до терміна оцінного елементу може створювати труднощі для точного розуміння та тлумачення самого явища.

У зв'язку з цим важливо забезпечити єдність у термінології та підходах до визначення понять. Зокрема, відповідно до аналізу відповідності українського екологічного законодавства нормам Європейського Союзу існує невідповідність у трактуванні терміна «екологічна інформація» [4].

Загалом у науковій та правовій літературі спостерігається усталена практика використання саме терміна «екологічна інформація». З огляду на це доцільно розглянути можливість внесення змін до законодавства України з метою уніфікації понятійного апарату через закріплення єдиної категорії – «екологічна інформація».

Наступним кроком є аналіз змісту екологічної інформаційної категорії. Екологічна інформація – явище багатогранне й неоднозначне, процес її формування досить складний і визначається багатьма чинниками.

З огляду на багатовимірність поняття «екологічна інформація» його дослідження неминуче пов'язане з рядом складних теоретичних і правових питань. Відповідно до статті 13 Закону України «Про інформацію» під екологічною інформацією розуміють відомості або дані щодо: стану довкілля та його елементів, зокрема генетично модифікованих організмів та взаємозв'язків між ними; впливів, що можуть мати негативний ефект на довкілля (наприклад, речовини, шум, випромінювання, енергетичні чинники, певні види діяльності чи адміністративні рішення, екологічні угоди, державна політика, нормативні акти, плани або програми); стану здоров'я людей, умов їхнього життя, а також культурних об'єктів у випадках, коли вони зазнають впливу чинників довкілля; та інших відповідних даних [7].

Схоже визначення міститься й у статті 25 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища». Згідно з ним екологічна інформація охоплює будь-які відомості в письмовій, цифровій чи іншій матеріальній формі, які стосуються стану природи та її складників (земля, вода, флора, фауна, надра, ступінь забруднення), біорізноманіття, зокрема генетично модифікованих організмів, впливу джерел і чинників (радіації, шуму, вібрацій тощо), потенційних загроз надзвичайних ситуацій екологічного характеру та способів їхнього подолання, програм і заходів з охорони довкілля, законодавства, витрат на екологічні заходи та проведення економічного аналізу для ухвалення екологічних рішень.

Аналіз відповідності національного законодавства України вимогам Європейського Союзу вказує на потребу в уточненні поняття «екологічна інформація» відповідно до формулювань, закріплених у Директиві 2003/4/ЄС та Орхуській конвенції [4].

У контексті Орхуської конвенції екологічна інформація визначається як будь-які відомості, незалежно від форми (письмова, електронна, аудіовізуальна тощо), що стосуються: стану компонентів навколишнього середовища (повітря, води, ґрунтів, земель, ландшафтів, природних об'єктів, біорізноманіття з урахуванням ГМО та їх взаємодії); чинників, які впливають або потенційно можуть впливати на ці компоненти (речовини, енергія, види діяльності, адміністративні заходи, правові акти, політичні програми тощо); інформації про здоров'я людей, їхню безпеку, побутові умови, стан культурних цінностей і споруд у разі впливу на них через зазначені екологічні чинники.

Конституція України значно розширила сферу цивільних прав і вперше втілює багато екологічних прав, серед яких екологічна інформація займає важливе місце. Стаття 50 Конституції України гарантує, що «кожен має право вільно отримувати інформацію про умови навколишнього середовища, якість їжі та щоденних потреб, а також право на розповсюдження цієї інформації». Нагляд за отриманням екологічної інформації відіграє важливу роль у посиленні діяльності держави та громадських організацій у галузі охорони навколишнього середовища. Як підкреслював Т. Захарченко, «не може уявити сучасну цивілізацію, відкрите суспільство, воно не забезпечить своїм громадянам правового захисту інформації, включаючи їхні інтереси, та навколишнє середовище».

Отже, важливо дослідити правовий статус екологічної інформації та визначити механізм її отримання й використання. В Україні еколого-нормативні акти прямо закріплюють право громадян на одержання інформаційних відомостей екологічного характеру.

У статті 9 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» закріплено право кожного громадянина на доступ до повної та достовірної інформації про екологічний стан довкілля, а також про те, як цей стан може впливати на здоров'я людей. Отримання такої інформації має здійснюватися в порядку, передбаченому законодавством.

Уряд затвердив постанову «Про внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України щодо відкритих даних». Постанова Кабінету Міністрів України № 835 «Про затвердження положення про набори даних, які підлягають оприлюдненню у формі

відкритих даних» визначає вимоги до структури, формату, періодичності та порядку оновлення наборів даних, які підлягають оприлюдненню. До відкритих даних належить екологічна інформація, як-от дані державної системи моніторингу довкілля чи єдиний реєстр з оцінки пливку на довкілля, державний класифікатор відходів тощо. Такі зміни були зумовлені потребою та розвитком сфери відкритих даних в Україні загалом. Вони підкреслюють та уточнюють норми права відповідно до тих сучасних тенденцій, які сформувалися в державі та на світовому рівні у цей період. Це свідчить і про те, що відбувся своєрідний поштовх у розвитку сфери відкритих даних в Україні. Відкриття екологічних даних підвищує рівень прозорості, підсилює якість надання публічних послуг, забезпечує підзвітність органів державної влади. Крім того, це дає змогу громадянам бачити повноту та масштаби проблем, стимулювати їхнє вирішення, громадяни мають змогу відслідковувати екологічну ситуацію в державі, у разі шкідливих дій для довкілля вимагати впровадження природоохоронних заходів, допомагає перешкоджати порушенню екологічного законодавства, викривати корупційне підгрунття.

Разом із цими нормативними актами доступ до інформації (включно із екологічною) визначається українським «Інформаційним законом». Однак Закон навіть не підкреслює, що екологічна інформація є окремим видом, але містить довідкову інформацію та енциклопедичну інформацію (стаття 24). Однак екологічна інформація не може бути зведена до довідкової та енциклопедії за своїм змістом і статусом. Закон також передбачає особливий характер інформації про екологічні проблеми, передбачає, що правова система такої інформації була створена Верховною Радою України за поданням Кабінету Міністрів України. На жаль, Верховна Рада України ще не ухвалила нормативного законопроекту, який би регулював екологічну інформаційну систему.

Аналізуючи закон, можна визначити різні типи екологічної інформації. Наприклад, інформація може бути терміною, регулярною та на вимогу. Інформація про надзвичайні ситуації стосується екологічної надзвичайної ситуації або її загрози. Порядок ведення обліку надзвичайних ситуацій визначає порядок такої інформації та її поширення. Ухвалений «Закон про екологічну інформацію» повинен відображати правову систему такої інформації. Потрібно чітко визначити організацію, терміни та процедури публікації цієї інформації. Така інформація повинна надаватися державними органами якомога швидше. Звичайно, громадяни не позбавлені права запитувати інформацію про аварії та стихійні лиха, але надавати повну, достовірну й випадкову інформацію про стихійне лихо, але в цих випадках надання повної, достовірної та дієвої інформації є пріоритетом.

Громадяни, громадські організації та державні установи, за потреби, можуть попросити їх надати цю інформацію. У цьому разі механізм отримання екологічної інформації є предметом додаткових досліджень.

Екологічну інформацію можна розділити на складну й особисту. Цей поділ відображає його зміст. Зокрема, інтегрована інформація містить усю систему вагомих інформаційних компонентів.

Відповідно до регіонів, залучених до екологічної інформації, можна виділити інформацію з національними, регіональними та місцевими характеристиками.

Якщо надана інформація описує стан навколишнього середовища або різні його компоненти як інформацію, яка відповідає встановленим екологічним стандартам і не є небезпечною для життя та здоров'я населення, цю інформацію можна назвати позитивною. Така інформація є негативною, якщо вона небезпечна для людей і має шкідливий вплив, що перевищує екологічні стандарти.

Екологічна та правова інформація відіграє важливу соціальну, профілактичну та освітню роль. Її зміст – інформація про екологічні злочини, описи її змісту, дані про притягнення злочинців до відповідальності, існуючі екологічні вимоги, норми та стандарти, екологічні закони й нормативні акти тощо.

Згідно з положеннями Закону України «Про інформацію» вся інформація класифікується за режимом доступу на відкриту та таку, що має обмежений доступ, серед якої виокремлюються конфіденційна й таємна. Варто враховувати, що, відповідно до статті 6 Закону України «Про державну таємницю», забороняється засекречення відомостей щодо стихійних лих, катастроф чи інших надзвичайних ситуацій, які можуть становити загрозу для життя та безпеки громадян, а також даних про стан довкілля й здоров'я населення. Крім того, Постанова Кабінету Міністрів України від 9 серпня 1993 року визначає, що інформація про забруднення навколишнього природного середовища не може вважатися комерційною таємницею. Водночас пункт 4 статті 4 Орхуської конвенції передбачає досить широкий спектр підстав для відмови в наданні екологічної інформації, зокрема у випадках, коли її розкриття може порушити конфіденційність комерційних або виробничих даних, що може стати підґрунтям для зловживань з боку посадових осіб.

На виконання Закону України «Про доступ до публічної інформації» Президент України підписав Указ № 547/2011 «Про питання забезпечення органами виконавчої влади доступу до публічної інформації» [8]. Він повинен забезпечувати реалізацію конституційно закріпленого права громадян вільно збирати, зберігати, використовувати та поширювати інформацію. За допомогою ухваленого Указу оприлюднюються регіональні звіти, проекти, програми, які повинні бути в публічному доступі та підлягати публічному обговоренню, проекти соціального, економічного, культурного розвитку. Створюється система обліку документів, яка містить публічну інформацію, набори даних, які оприлюднюються у формі відкритих даних на Єдиному державному вебпорталі відкритих даних тощо. Забезпечується громадський контроль за забезпеченням органами виконавчої влади доступу до публічної інформації. Сприяння депутатам місцевих рад, громадянам, громадським організаціям здійснювати громадський контроль доступу до публічної інформації органами виконавчої влади через проведення громадської експертизи, громадських слухань тощо. Надається можливість подавати запити на інформацію, запроваджується облік запитів на інформацію.

Висновки. У результаті проведеного дослідження встановлено, що право на доступ до екологічної інформації є важливим елементом екологічних прав людини та відіграє ключову роль у формуванні екологічно відповідального суспільства. Це право забезпечує участь громадськості в ухваленні рішень, що стосуються довкілля, і водночас є дієвим інструментом контролю за діяльністю державних органів та суб'єктів господарювання.

Однак правова природа екологічної інформації в українському законодавстві залишається суперечливою через відсутність єдиного, чіткого визначення цього терміна. У різних нормативно-правових актах використовують синонімічні, але не ідентичні поняття, що створює правову невизначеність і ускладнює практичну реалізацію права на доступ до такої інформації. Це особливо актуально в контексті наближення українського законодавства до стандартів Європейського Союзу.

На основі аналізу норм Орхуської конвенції та європейських директив можна дійти висновку про потребу в законодавчому унормуванні поняття «екологічна інформація» в Україні. Доцільним є закріплення цього терміна в єдиній редакції з урахуванням міжнародних зобов'язань України, що сприятиме гармонізації екологічного права, підвищенню рівня правової культури та екологічної свідомості громадян.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Екологічне право : підруч. / за ред. А. П. Гетьмана. Х. : Право, 2013. 432 с.
2. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР : станом на 1 січ. 2020 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr#Text> (дата звернення: 05.05.2025).
3. Кравченко С. Як захистити екологічні права громадян. *Урядовий кур'єр*. 1995. 27 червня.
4. Огляд стану гармонізації законодавства України з вимогами права ЄС та базовий план гармонізації законодавства України з правом ЄС (довкілля). URL : <http://www.menr.gov.ua/docs/activity-adaptation/Table%20of%20Concordance%20Access%20to%20Information.pdf>
5. Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19.11.1992 № 2801-ХІІ : станом на 27 берез. 2025 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12#Text> (дата звернення: 05.05.2025).
6. Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку : Закон України від 08.02.1995 № 39/95-ВР : станом на 1 січ. 2025 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/39/95-vr#Text> (дата звернення: 05.05.2025).
7. Про державну таємницю : Закон України від 21.01.1994 № 3855-ХІІ : станом на 30 жовт. 2024 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3855-12#Text> (дата звернення: 05.05.2025).
8. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13.01.2011 № 2939-VI : станом на 8 жовт. 2023 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17#Text> (дата звернення: 05.05.2025).

REFERENCES

1. Ekologichne pravo : pidruch. / za red. A. P. Hetmana. Kh. : Pravo, 2013. 432 s.
2. Konstytutsiia Ukrainy vid 28.06.1996 № 254k/96-VR : stanom na 1 sich. 2020 r. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr#Text> (data zvernennia: 05.05.2025).
3. Kravchenko S. Yak zakhystyty ekologichni prava hromadian. *Uriadovi kurier*. 1995. 27 chervnia.

4. Ohliad stanu harmonizatsii zakonodavstva Ukrainy z vymohamy prava YeS ta bazovyi plan harmonizatsii zakonodavstva Ukrainy z pravom YeS (dovkillia). URL : <http://www.menr.gov.ua/docs/activity-adaptation/Table%20of%20Concordance%20Access%20to%20Information.pdf>

5. Osnovy zakonodavstva Ukrainy pro okhoronu zdorovia : Zakon Ukrainy vid 19.11.1992 № 2801-XII : stanom na 27 berez. 2025 r. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12#Text> (data zvernennia: 05.05.2025).

6. Pro vykorystannia yadernoi enerhii ta radiatsiinu bezpeku : Zakon Ukrainy vid 08.02.1995 № 39/95-VR : stanom na 1 sich. 2025 r. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/39/95-vr#Text> (data zvernennia: 05.05.2025).

7. Pro derzhavnu taiemnytsiu : Zakon Ukrainy vid 21.01.1994 № 3855-XII : stanom na 30 zhovt. 2024 r. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3855-12#Text> (data zvernennia: 05.05.2025).

8. Pro dostup do publichnoi informatsii : Zakon Ukrainy vid 13.01.2011 № 2939-VI : stanom na 8 zhovt. 2023 r. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17#Text> (data zvernennia: 05.05.2025).

T. Y. Bilous, I. Yu. Franko. MECHANISM FOR PROTECTION OF THE RIGHT TO ENVIRONMENTAL INFORMATION

The article deals with one of the key human rights - the right to environmental information as a component of the right to knowledge guaranteed by the Constitution of Ukraine. The author analyzes the legal nature of environmental information at the national and international levels, drawing attention to the inconsistency of terminology in current legislation. Particular attention is paid to the etymology of the concept of "environmental information", its regulatory definition, structural components and significance for the formation of environmental awareness of citizens. The article argues for the need to unify terminology by enshrining a single concept – "environmental information" – in Ukrainian legislation in accordance with international standards, in particular, the provisions of the Aarhus Convention and Directive 2003/4/EC. The author concludes that it is advisable to continue the harmonization process and develop a clear legislative model of access to environmental information.

Keywords: *environmental information, access to information, right to knowledge, Aarhus Convention, environment, information law, environmental safety, legal regulation.*

Стаття надійшла до редколегії 8 жовтня 2025 року